

Od autorky bestselleru *Pomocníčka*

FREIDA McFADDEN

MOTÝL

NARUŠITEĽKA

NARUŠITEL'KA

**Knihy od Freidy McFadden, ktoré vyšli
vo vydavateľstve Motýľ:**

Anatómia lži

Profesorka

Za zamknutými dverami

Oddelenie D

Väzeň

Frajer

Nehoda

Nájomníčka

Milá Debbie

Kolegyňa

Zo série Pomocníčka:

Pomocníčka

Tajomstvo pomocníčky

Pomocníčka ťa vidí

NARUŠITEL'KA

FREIDA
McFADDEN

VYDAVATELSTVO MOTÝL

The Intruder

Copyright © 2025 by Freida McFadden

All rights reserved.

Translation © Diana Ghaniová, 2026

Cover photo © stock.adobe/Elena Kharichkina, Magnific.com

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2026

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

ISBN: 978-80-8164-462-7

*Venujem svojim deťom, ktoré sú úžasnejšie,
ako som kedy bola alebo ako kedy budem ja.*

POZNÁMKA AUTORKY

Hoci sú moje knihy trilery, žáner, ktorý tradične obsahuje temné prvky, snažím sa, aby boli čo najvhodnejšie pre celú rodinu. Nenatrafíte v nich na žiadne násilné scény ani sex. (Hlavne preto, lebo viem, že ich budú čítať aj členovia mojej rodiny!)

Ľudia však reagujú rôzne na rôzne veci a niektoré z mojich kníh sa zaoberajú kontroverznejšími témami. Práve preto som vytvorila zoznam varovaní týkajúcich sa obsahu všetkých mojich trilerov, ktorý nájdete na mojej webovej stránke:

<https://freidamcfadden.com/>

Tento zdroj je určený pre všetkých, ktorí potrebujú chrániť svoje duševné zdravie, ako aj dospelých, ktorých deti čítajú moje knihy. Nezabudnite, že v niektorých prípadoch varovania týkajúce sa obsahu prezrádzajú zvraty v jednotlivých knihách.

Želám vám, aby ste si bezpečne užili cestu do mojej fantázie!

1

TERAZ

CASEY

Je najmenej päťdesiatpercentná šanca, že v nasledujúcich dvadsiatich štyroch hodinách sa strecha chaty, ktorú si prenajímam, zrúti a zabije ma.

Aká výstižná metafora pre môj život.

S mojím pokazeným životom sa už veľa robiť nedá, ale problém so strechou je ešte riešiteľný. Už mesiac vyvolávam majiteľovi Rudymu, aby ju opravil. Každý deň nájdem na zemi pri chate zopár ďalších šindľov a som si celkom istá, že jedného dňa budem sedieť na pohovke v obývačke a rovno nad sebou uvidím mesiac.

Už niekoľko dní sú moje telefonáty naliehavejšie. Blíži sa búrka, a ak sa tá strecha čo najskôr neopraví, mohla by som zomrieť. Rudymu som teda oznámila, že musí okamžite prísť. Nebola som milá, ale povedala som, čo bolo treba.

Teraz, po ďalšej desiatke správ, Rudy konečne prišiel.

Stojíme spolu pred chatou a Rudy modrými očami žmúri na strechu. Je to vychudnutý muž tesne pred šesťdesiatkou, ktorý vyzerá, akoby jedol len jedno alebo dve netekuté jedlá denne. Poškrabe sa na sivom strnisku na brade a napraví si ošúchanú sivú bejzbalovú čiapku, ktorú má na sebe vždy, keď príde. Ako zvyčajne páchne od cigariet. Rovnako neznesiteľný zápach bol aj v chate, keď som sa do nej nastahovala. Trvalo mi týždeň, kým som ju vyvetrala, no ešte aj po mesiacoch sa drží na niektorých kusoch nábytku.

„Podľa mňa vyzerá v pohode, Casey,“ vyhlási.

Zatnem päste a ledva ovládnem hnev. „Hej? Ako môžeš mať pocit, že vyzerá v pohode? Všade na zemi sú šindle!“

Ploché obdĺžnikové šindle som dokonca poukladala na malú kôpku, na ktorú teraz nahnevane ukazujem. Do striech sa síce nevyznám, ale viem, že práve ony ju majú držať pokope. Fakt, že padajú, neveští pre moju strechu nič dobré.

Aspoňže teraz má prísť len dážď. No čo keď o mesiac nasneží? Raz ráno sa určite zobudím v snehovom záveji.

Kiežby som si mohla dovoliť *slušnú* opustenú chatu uprostred lesa.

„Nie je to bezpečné,“ nástojím.

„Príliš sa strachuješ.“

Rudy vytiahne zo zadného vrecka balíček cigariet a skôr ako ho stihnem požiadať, aby to nerobil, jednu si zapáli a zhlboka potiahne. Ešte som nezažila, že by vydržal viac ako dve minúty bez cigarety.

„Musíš sa naučiť trocha uvoľniť, Casey.“

Musíš sa naučiť trocha uvoľniť. To bol môj cieľ, keď som sa presťahovala do tejto chaty uprostred ničoho v New Hampshire. Chcela som pokoj a ticho a presne to som aj

dostala. Napriek zvukom vtákov, svrčkov a ďatľov je tu taký pokoj, že ma nič nerozptyľuje od myšlienok na to, ako katastrofálne sa vyvinul môj život.

Prišla som sem po tom, čo som stratila prácu učiteľky. Predstavovala som si, že istý čas budem žiť mimo civilizácie, ale potom som zistila, čo to vlastne znamená. Aj keď mám rada trocha drsnejší život, netúžila som si kopať vlastný septik. A tak som tu a *nežijem* mimo civilizácie – je tu elektrina, tečúca teplá aj studená voda a funkčná pevná linka –, ale nemám televízor a s pohrdaním spomínam na dni, keď som mala k pravej ruke prilepený smartfón. Skôr ako som sem prišla, mobil som predala.

Život mimo civilizácie je skvelý. Teda ak môžete normálne chodiť na záchod. A máte strechu nad hlavou.

Zatnem zuby. „Chcem, aby si to opravil, Rudy.“

Kiežby som bola kdekoľvek inde, len nie tu. Úplne najradšej by som bola späť v Bostone a stála pred svojou triedou. Moji študenti mi chýbajú. Pre tie deti by som urobila čokoľvek.

Lenže práve preto som sa dostala do kaše.

„Len pomaly, moja milá,“ povie. „Teraz ju nemôžem opraviť. Blíži sa búrka.“

Zatnem päste. *Viem*, že dnes v noci bude búrka. Bude liať ako z krhly a vietor bude taký silný, že pravdepodobne vypadne elektrina. Spomínala som mu to v každom z mojich čoraz naliehavejších telefonátov.

„Áno,“ odsekнем stroho. „Preto chcem, aby si ju opravil.“

„Dobre, ale nemám náradie,“ namietne. „Ani rebrík.“

„Prečo nie? Vravela som predsa, že ju treba opraviť.“

„Najskôr som sa na ňu musel prísť pozrieť, no nie?“

Rudy si potiahne z cigarety. „Opravím ju, keď prejde búrka, dobre? Budúci týždeň.“

Neuvedie konkrétny deň ani čas, čo je preňho typické. Ne-
pochybne mi zavolá hodinu predtým, a ak budem náhodou
preč, so strechou sa v ten deň skrátka nepohne. Budem ho
musieť otravovať, aby som sa ubezpečila, že sa o to postará.

„A ešte niečo...“ pokračujem.

Rudy netrpezlivo zahundre. „Čo ešte?“

Prepichnem ho pohľadom. Na stupnici od jedna do de-
sať dostáva Rudy ako prenajímateľ dva body. Nielenže mi
nikdy neodpisuje na správy, ale zakaždým odmieta uve-
riť, že je s niečím problém. Keď pred pár mesiacmi náho-
dou prestala fungovať chladnička, jeho jediná reakcia bola:
„No, fungovala, keď si sa nastahovala.“

„Tamten strom mi robí starosti,“ poviem.

Rudy nakloní hlavu smerom, ktorým ukazujem, k stro-
mu na okraji môjho pozemku. Neviem, čo je to za strom, ale
kmeň je trikrát taký široký ako ja a týči sa vysoko nad chatou.

„A prečo ti robí starosti?“ spýta sa povýšenecky.

V nepremokavých topánkach podídem bližšie a pritis-
nem dlaň na kmeň. Keď naň zatlačím, strom hrozivo zavíz-
ga a pohne sa asi o päť centimetrov.

Rudy sa zamračí. „No a čo?“

„Stromy by sa takto hýbať nemali.“

„Občas sa hýbu.“

„Nie, Rudy. Sú *neživé*.“

Zhlboka si potiahne z cigarety a vyfúkne obrovský ob-
lak dymu. „Okej. Zavolám záhradníka. Spokojná?“

Nie. Spokojná budem, až keď ten strom zmizne. Nepozdá-
va sa mi už mesiac a takto pred búrkou mám *vážne* obavy.

Pozriem na strechu. Pravdepodobne vydrží. Možno ani
ten strom nespadne. Hádám teda dnes v noci nezomriem.

A ak áno, dobrá správa je, že nikomu nebudem chýbať.

2

Rudy má zjavne pocit, že sme skončili.

Prišiel, ubezpečil ma, že strecha je v poriadku, a zrejme si myslí, že tým sa jeho povinnosti končia. Najradšej by som ho koplá do holene, ale tým by sa nič nevyriešilo. Mala som to urobiť sama, keď som si uvedomila, že pravdepodobne nepríde, ale oprava strechy nie je ľahká. Možno existujú youtubové videá s návodmi, ale bez internetu som stratená.

Neviem, či za to môže môj znepokojený výraz alebo zataté päsť, ale Rudy dodá: „Chate sa nič nestane. Nikdy by som ťa nijako neohrozil, Casey.“

Vrhnem naňho skeptický pohľad.

„Neohrozil,“ nástojí. „Vieš si predstaviť, aký súdny proces by ma čakal, keby ťa zabila zrútená strecha?“

„No, tak teda ďakujem.“

Netuší, že keby sa to stalo, nemal by ho kto žalovať.

„Sľubujem,“ pokračuje, „že tejto streche sa v búrke nič nestane. A ten veľký starý strom sa ani nepohne.“

„Som rada, že si si tým taký istý.“

Žiaľ, na veľké opravy je už prineskoro. Búrka príde *dnes večer*. Dúfala som, že by ju mohol zabezpečiť aspoň tak, aby

vydržala očakávaný silný vietor, ale prudký poryv studeného vzduchu, ktorý mi prenikne cez bundu, mi dáva najavo, že čas na akékoľvek práce na streche už dávno pominul.

„Vieš čo, moja?“ Rudy mi vyfúkne do tváre dymový krúžok. „Čo keby sme budúci týždeň zašli na drink? A potom uvidíme, čo sa dá robiť s tou strechou.“

Ani neviem, ako začať, aby som mu vysvetlila, že je to zlý nápad. Po prvé, ktorý idiot si dá pár drinkov a potom vylezie na strechu? Okrem toho s Rudym nepôjdem nikam – je takmer taký starý, že by mi mohol byť otcom, a pri predstave, že by ma v nejakom zapadnutom bare pod stolom chytal za stehná, mi je nevoľno.

Čo sa to stalo s mojím životom?

„Čo keby si skrátka opravil tú prekliatu strechu v súlade s našou nájomnou zmluvou?“

Usmeje sa a vycerí na mňa žlté zuby. Teda väčšina z nich je žltá – jeden z rezákov má čierny. „Môj nápad je väčšia zábava.“

Strhnem sa, keď si všimnem, ako si ma obzerá, hoci moja zimná bunda a modré džínsy nič neodhaľujú. Keď som v chate čítala nájomnú zmluvu, naklonil sa nado mňa, aby mi ukázal, kde sa mám podpísať, a horúcim dychom mi ovanul krk. A ženských prs sa dá letmo dotknúť tiež len párkrát, kým je jasné, že to nie je náhoda.

Mala som tú zmluvu hneď na mieste roztrhať. Potrebovala som si však niečo nájsť a cena bola dobrá. S nulovým príjmom som nemala veľa možností.

„Nie, ďakujem,“ odvetím čo najpokojnejšie.

Môj chladný tón však nedokáže zotrieť chlipný úsmev z jeho tváre. Za sedem mesiacov, čo tu bývam, som sa s Rudym ani raz nerozprávala bez toho, aby sa ma pokúsil

zbaliť. Našťastie sa stretávame len zriedka. Keby táto chata nebola taká lacná, dávno by som sa odsťahovala.

„Počuj...“ Premieria si ma od hlavy po päty a znova sa nenásytne uškrnie. „Ak ťa naozaj trápi tá strecha, môžeš pokojne prespať u mňa v meste.“

Hej, jasné. Netúžim stráviť noc s Rudym, ktorý ma bude obchytkávať. Radšej nech ma odfúkne hurikán. „Nie, vďaka.“

„No tak, Casey.“ Díva sa na mňa tak, že ma striasa aj pod hrubou bundou. „Stavím sa, že nemáš dosť zásob, aby si prečkala búrku.“

Mám dosť zásob. Aj keď na obzore nie je žiadna búrka, mám plnú komoru konzerv, zdravotníckych pomôcok, litrov vody a desiatok sviečok. A moja baterka svieti tak silno, že by vám mohla trvalo poškodiť zrak, keby ste sa pozreli rovno do svetla. Vždy rátam so všetkým, čo môže prísť.

„Som pripravená,“ vyhlásim stroho.

„Aj tak.“ Nehybné tam stojí, nič neopravuje, ale ani sa nechystá odísť, čo sa mi vôbec nepáči. „So mnou budeš v bezpečí. A ak vypadne elektrina...“ Žmurkne na mňa. „Môžeme sa navzájom zohrievať.“

Najradšej by som mu povedala, že by som bola radšej, keby mi tá strecha spadla na hlavu, ale už len chcem, aby odišiel. Ak ju nemieni opraviť, tak ma len otravuje.

„No tak.“ Pravou rukou ma objíma okolo pliec spôsobom, ktorý je na nanič prenajímateľa až príliš dôverný. „Nie neberiem ako odpoveď, Casey.“

Pred odchodom na výšku otec trval na tom, že ma naučí zopár sebaobránných chvatov z kurzu, ktorý vyučoval. Ukázal mi presne tento postoj a ešte stále sa pamätám, čo povedal: *Ak ťa nejaký chlap objíma, aby sa k tebe dostal bližšie, môžeš ho ľahko odstrčiť.*

Jeho rada? *Namiesto toho, aby si ho odstrčila, stačí ho obrátiť.*

Prehodím si ľavú ruku cez jeho ľavé plece a potlačím. Potom ho pravou rukou chytím za pravé predlaktie a vykrútim mu ho za chrbát. Ďalším krokom je kop do zadnej časti kolien, takže s uboleným výkrikom spadne na zem. Cigareta mu vypadne z úst.

Otec mi povedal, že potom by som ho mala pustiť a utiecť. Lenže kam by som utekala? Toto je môj dom.

Namiesto toho naňho vyleziem a držím mu ruku za chrbtom. Kolenom mu zatlačím do chrbta, aby si ľahol tvárou na zem, potiahnem ho silnejšie a ešte viac mu vykrútim rameno.

„Čo to, dočerta, robíš, Casey?“ skríkne Rudy, pravdepodobne s ústami plnými hliny. „Zbláznila si sa?“

Vykrútim mu ruku ešte o pár milimetrov a zvrieskne.

„Zlomíš mi ruku!“ kvíli.

Nakloním sa k jeho uchu, aby tentoraz cítil *môj* dych, hoci nesmrdí ako ten jeho. „Už nikdy sa ma ani nedotkni. Nikdy. Rozumieš?“

„Kriste, prečo si taká nabrúsená?“

Vykrútim mu ruku ešte viac a cítim, ako sa mu napínajú šľachy a hrozí, že sa roztrhnú. „Rozumieš?“

„Áno!“ zreve s červenou tvárou a blatom v strapatých vlasoch. „Preboha, áno! Pust' ma!“

„A opravíš mi strechu,“ dodám. „Hneď po búrke prídeš a opravíš ju.“ Keď nič nevraví, znova mu silnejšie zovriem ruku. „*Jasné?*“

„Jasné! Ako povieš!“

Počkám ešte pár sekúnd, držím ho za plece s tvárou zaborenou do mäkkého blata. Pripomeniem si, že ak mu

zlomím ruku, nebude môcť opraviť tú strechu. Navyše na mňa práve dopadla prvá dažďová kvapka. S povzdychom mu zlezím z chrbta a pustím ho.

Trocha mu trvá, kým sa nadýchne, a potom sa opatrne pozviecha na nohy. Zazerá na mňa vodnatými modrými očami a masíruje si boľavé plece. „Čo je to s tebou, ty bláznivá ženská?“

Predpokladám, že je to rečnícka otázka.

„Uvidíme sa o dva dni, keď mi prídeš opraviť strechu,“ vyhlásim stroho.

Čakám, že odmietne. Alebo sa na mňa znova vrhne, čo by sa mi asi páčilo, lebo som si celkom istá, že by som ho premohla. Je o dvadsať rokov starší ako ja, len o pár centimetrov vyšší, s ochabnutými svalmi a teraz už aj so zraneným plecom. *No pod' do mňa.*

Zrejme však postrehne výraz v mojich očiach, lebo sklopí zrak a prikývne. „Okej. Vrátim sa, keď bude po búrke. Ak ju prežiješ,“ dodá.

Neviem, či je to vyhrážka alebo len poznámka k tomu, že strávim noc so silným vetrom v chatke s pochybnou strechou. Pozriem mu do strhanej tváre a premýšľam, či sa mi raz nebude chcieť pomstiť za to, že som mu pritisla tvár na zem. Pôsobí dosť malicherne.

No, práve preto vlastným zbraň.

3

Keď sa vrátim do chaty, zapnem rádio. V miestnych správach nehovoria o ničom inom, len o búrke.

Hromy a blesky. Vietor s rýchlosťou až sto kilometrov za hodinu. Cestujte len v nevyhnutných prípadoch.

Ktovieprečo som dúfala, že búrka napokon nepríde. Že zmení smer alebo zoslabne. Občas sa to stáva – čakáte, že sa rozpúta hotové peklo, ale nakoniec prídu len prehánky. Súdiac podľa naliehavosti v redaktorovom hlase však tentoraz naozaj príde smršť.

Pozriem von oknom. Rudyho auto už nestojí na príjazdovej ceste, takže odišiel. Vyjdem von, pozriem na nebo a skontrolujem, či je chata zvonka zabezpečená.

Oblaky stmavli a zakryli posledné stopy slnka, ktoré ešte ráno jasne svietilo. Veľký mrak rovno nado mnou pôsobí ako niečo temné a nebezpečné, čo sa na mňa mračí.

Vtom sa do mňa oprie prudký náraz vetra. Nadvihne mi pramienky hnedých vlasov zviazaných do chvosta a ja mám pocit, že mi prefúkol aj dlhú zimnú bundu, akoby bola ušitá z papiera. Zachvejem sa. Desivé mračná sa čoskoro roztrhnú a príde dážď.

Našťastie mi už nezostáva veľa práce. Odpracem zopár veľkých odlomených konárov, ktoré by mohli byť nebezpečné, ako aj lacnú kosačku, ktorú som si kúpila, keď som sa sem presťahovala. Konáre aj kosačku odnesiem do kôlne na okraji pozemku.

Do kôlne chodievam len zriedka. Je takmer prázdna, teda okrem jedných starých zhrdzavených hrablí strčených v kúte. Strecha je ešte pochybnejšia ako tá na chate, takže mám pocit, že najmäudrejšie je tam nechodiť. Poslúži však aspoň na to, aby mi kosačka pri náraze vetra nepreletela cez kuchynské okno a neodsekla hlavu. (Teda aspoň dúfam.)

V kôlni je šero, lebo je v nej len jedno malé okno a žiadne funkčné svetlá. Hodím do nej konáre aj kosačku. Skôr ako zatvorím dvere, v kúte si všimnem niečo lesklé, pravdepodobne nejaký starý záhradnícky nástroj. Len čo búrka ustane, mala by som lepšie preskúmať jej obsah, ale teraz na to nie je správny čas. Zatvorím dvere tak pevne, ako vládzem, s vedomím, že vietor s rýchlosťou sto kilometrov za hodinu ich s päťdesiatpercentnou pravdepodobnosťou vytrhne.

Cestou do chaty ešte raz pozriem na strechu. Zvažujem možnosť, že ju v noci odfúkne. Vyzerá pevne, ale celá chata je stará a spustnutá. Často mi v ruke zostane kľučka, takže ani zo strechy nemám dobrý pocit.

Zdvihnem zrak a na čelo mi dopadne ľadová kvapka vody. Ďalší náhly náraz vetra ma zasiahne do tváre. Oči ma zaštipu a začnú slziť. Už je neskoro čokoľvek opravovať – búrka je tu a Rudy by to nestihol. Musím len dúfať, že to dopadne dobre. Urobila som všetko, čo sa dalo.

Keď vojdem dovnútra, najskôr za sebou zamknem dvere, akoby ma závora, ktorú som namontovala, mohla

ochrániť pred búrkou. Mám len jedného suseda a ten by sa ku mne nevlámал, ale čo sa týka bezpečnosti, neriskujem.

V komore nájdem lepiacu pásku a na každé okno nalepím X v nádeji, že to aspoň trochu pomôže. Najlepšie by boli protibúrkové vonkajšie žalúzie, ale keďže ich počas najbližšej pol hodiny určite nezoženiem, dúfam, že ich takto aspoň trochu ochránim. Otec vždy vravieval, že lepiacou páskou sa dá opraviť čokoľvek, takže to dnes večer vyskúšam.

Keď zalepím všetky okná, zo skrine vytiahnem veľkú škatuľu so sviečkami. Mám ich viac ako obchod so sviečkami. Tie veľké som kúpila hneď po tom, ako som sa sem presťahovala, lebo som vedela, že pri každej búrke vypadne elektrina. Mám ich dosť na osvetlenie celej chaty.

Vyberiem zo škatule jednu sviečku. Vonia cédrovým drevom, čo je moja obľúbená vôňa.

Chodím po chate a rozmiestňujem sviečky na strategické miesta, lebo keď vypadne elektrina, pravdepodobne ich už nebudem presúvať. Zopár ich dám do kuchyne, trochu viac do obývačky a jednu veľkú do kúpeľne. Tri sviečky odnesiem do spálne.

Izba je malá, zmestí sa do nej len užšia manželská posteľ, nočný stolík a komoda, v ktorej je celý môj skromný šatník. Rovnako ako všetko ostatné v mojom živote, aj táto izba je celkom prázdna. Tak sa mi to páči.

Bývam tu už sedem mesiacov a za ten čas u mňa v spálni nikto nebol. No, raz sem vošiel Rudy, aby opravil zásuvku, keď iskrila, ale to je všetko. Jediný, kto kedy spal v mojej úzkej manželskej posteli, som ja.

Keby som chcela spoločnosť, našlo by sa viacero ochotných kandidátov vrátane Rudyho, ktorý si to však už

možno rozmyslel, keďže som mu pred chvíľou takmer zlomila ruku. Minulý týždeň sa mi v supermarkete v rade pri pokladnici prihovril nejaký chlapík, ktorý si odo mňa vypýtal číslo, a ja som mu ho dala, ale v poslednej chvíli som zámerne vymenila posledné dve číslice. A je ešte jeden človek, o ktorom si myslím, že by rád strávil noc v mojej posteli.

Ja však nemám záujem. Rada spávam sama – vždy to tak bolo. Rada sa rozťahujem po celej posteli a robím anjeličkov na matraci. Nepotrebujem, aby mi niekto kradol prikrývku alebo chrápal. Ľutujem všetkých chudákov, ktorí sa musia každý večer s niekým deliť o posteľ.

Chvíľu uvažujem, kde bude najlepšie umiestniť sviečky. Nakoniec jednu položím na komodu a druhú na nočný stolík. Tretiu a poslednú sviečku odnesiem na parapet, no keď ju chcem položiť do pravého kúta, niečo ma zastaví.

Spoza okna na mňa hľadí bledá tvár.

4

PREDTÝM

ELLA

Školský rok je ledva v polovici a toto je už moja šiesta návšteva kancelárie riaditeľa.

Riaditeľ Garber sa netvári nadšene, čo je pochopiteľné. Má na starosti veľa žiakov – celú základku –, takže tí, čo opakovane porušujú pravidlá, ho zaťažujú. Ja tu však tiež nechcem byť.

Nemala som to *v pláne*. Keď sa začal dnešný deň, nepovedala som si: *Hej, urobím niečo, aby ma poslali k riaditeľovi, nech môžem sedieť na tej malej plastovej stoličke pred jeho sprostým stolom.*

Chytila ma. Zasa.

„Ella,“ osloví ma prísne. „Začína to byť problém.“

Prameň vlasov začesaných cez plešinu mu pomaly sklízne po spotenom čele. Je to hypnotizujúce.

Zahniezdim sa na malej stoličke bez čalúnenia, ktorá ma

tlačí na kostnatom zadku. „Prepáčte,“ poviem tak úprimne, ako len dokážem.

Zdá sa, že moje ospravedlnenie ho nezaujíma. „Nie je to prvýkrát, čo sme ťa pristihli, ako niečo kradneš inému žiakovi,“ podotkne, akoby som už zabudla na všetky ostatné prípady.

„Nekradla som,“ namietnem. „Ako som vravela, len som sa pomýlila. Bol to omyl.“

Dôvod, prečo sa momentálne nachádzam v pekle riaditeľovej kancelárie, je, že som ukradla inému dieťaťu obed.

Keď ma prichytili, vyhovárala som sa, že som to jedlo považovala za svoje. Že som sa len pomýlila. V skutočnosti to tak nebolo. Vedela som, že to nie je môj obed, lebo dnes som si svoj nepriniesla. Takmer nikdy si nič nenesím, ale Garber to nevie.

Mračí sa na mňa, akoby nevedel, čo má so mnou robiť. Nemám veľa skúseností s dospelými mužmi, ktorých som nejako sklamala, lebo nemám otca. Teda, mám otca – *samozrejme* –, ale nikdy som sa s ním nestretla, takže som ho nemala ako klamať.

Garber na mňa hľadí a ja si všimnem, že má v kútiku úst drobnú omrvinku chleba alebo koláča. Pravdepodobne zvyšok z jeho obeda. Tá omrvinka vo mne vyvolá hlad. Presnejšie, *ešte väčší hlad*. Človek musí byť zúfalý, aby ukradol sendvič s arašidovým maslom a džemom v hneďom papierovom vrecku.

„Vieš,“ pokračuje, „v jedálni máte každý deň teplé jedlo.“

Zahryznem si do jazyka, aby som mu neodsekla niečo uštipačné, čo si zaslúži, keďže mi práve poskytol tú najsamozrejmejšiu informáciu na svete.

„A môžeš požiadať o zľavnený alebo bezplatný obed,“ dodá.

Jasné. Moja matka by to nikdy nedovolila. Radšej by ma nechala hladovať, až kým by zo mňa nebola chodiaca kos-tra, ako by požiadala o program určený pre chudobné deti. *Doma máme dosť jedla.* „Viem,“ poviem. „Ja som si však obed priniesla, takže...“

Garber si pohladká strnisko na brade. V kútiku úst má stále omrvinku. „Máte doma dosť jedla, Ella?“

„Hej, dosť.“ Prekrižim si ruky na hrudi. Veľa iných dievčat z mojej triedy už má prsia, ale ja nie. Len malé bodky ako po uštipnutí komárom. „Chladnička praská vo švíkoch. Už by sa do nej nič nezmestilo.“

Je to prvá pravdivá veta, ktorú som povedala, odkedy som vošla do tejto miestnosti.

Keby Garber otvoril našu chladničku, všetko by pochopil.

„Naozaj to bol len omyl,“ zopakujem. „Fakt.“

Garber zo mňa nespúšťa zrak a ja sa znova mrvím na stoličke. Keby som bola nejaké iné dieťa, možno by mi dal pokoj. Veď to bol len obyčajný sendvič s arašidovým maslom a džemom, ktorý nemá prakticky žiadnu hodnotu. Ja som však v tejto kancelárii bola už priveľa ráz. Vraj som „problémová“. Čo to vlastne znamená?

Kým čakám na verdikt, objímam sa, aby som sa nezačala triasť. Nie som vystrašená alebo čo. Je mi len chladno. V jeho kancelárii je strašná zima. Neviem prečo. Nemôže si riaditeľ dovoliť zakúriť?

Nakoniec sa rozhodne. „Týždeň po škole, Ella.“

Super, týždeň detského väzenia. Ale veď v pohode. Aj tak nemám po škole nič na práci. A zvyčajne sa podáva aj jedlo.

Keď vyjdem z riaditeľovej kancelárie, na sekretariáte sedí na stoličke nejaký chlapec. Je to Anton Peterson, ďalší ôsmak. Anton má nagélované zelené vlasy – určite si ich farbil doma farbami, ktoré si kúpil v drogérii, lebo zelená farba mu steká až na krk – a rýpe sa v obrovskej diere na kolene modrých džínsov. Nevyzerá nervózny, lebo zo všetkých v škole je jediný, kto bol tento rok u riaditeľa viac ráz ako ja. Možno aj dvakrát tolko.

Nie som zlá, hoci si to všetci myslia. Anton je však celkom iný prípad. Všetci vedia, že nie je dobrý.

„Prečo si tu?“ spýtam sa ho.

Anton zdvihne zrak a uprie na mňa hnedé oči. „Do toho ťa nič.“

Pri pohľade naňho si všimnem, že pravé líce má tmavočervené. To je odpoveď na moju otázku – zaplietol sa do nejakej bitky. Lenže ten druhý chlapec, s ktorým sa bil, tu nie je. Je tu len Anton.

„Bitka,“ pokývavam hlavou.

Uškrnie sa na mňa. „Prečo si tu ty? Netušil som, že ťa poslali k riaditeľovi, lebo si príliš škaredá.“

Je ťažké ukázať Antonovi Petersonovi prostredník bez toho, aby si to všimla sekretárka, ale podarí sa mi to. Mám s tým svoje skúsenosti. Anton, ktorý má rovnako veľa skúseností, mi gesto opätuje.

Do ďalšej hodiny zostávajú už len dve minúty, takže si musím pohnúť, ak nechcem meškať. Neznášam, keď prídem uprostred hodiny a všetci vedia, že som bola v riaditeľni. Niežeby o tom už všetci neklebetili. Neviem, čo je také zaujímavé na sprostom sendviči s arašidovým maslom a džemom, ktorý som ani nestihla *zjesť*, skôr ako mi ho pani Kahillová vytrhla z rúk.

Cestou takmer narazím do niekoho, koho som v riaditeľni hádam ešte nikdy nevidela. Do Brittany Carterovej.

Keby som si mohla vymeniť život s niekým v škole, bola by to Brittany Carterová. Má veľa priateľov, je krásna a všetci učitelia ju majú radi. Má samé jednotky bez toho, aby sa musela bifliť. Brittany je jedným slovom dokonalá.

„Ahoj,“ pozdravím ju.

Brittany si prehodí prameň lesklých čiernych vlasov cez plece. Tmavé vlasy jej ostro kontrastujú s jasnomodrými očami a so svetlou pokožkou a pery má vždy dokonale červené, aj keď si na ne nenanesie lesk. Brittany je v podstate ako živá snehulienka. „Ahoj, Ella.“

Hoci sme s Brittany v jednej triede už od škôlky, vždy ma prekvapí, že vie, kto som. Je to, akoby ma poznala nejaká slávna osobnosť. Zvyčajne ma nezdraví. Brittany je síce obľúbená, ale nie je zlá ako Anton. Len raz vo štvrtom ročníku sa zachovala nepekne, keď pozvala na svoju narodeninovú oslavu celú triedu okrem mňa. To ma naozaj zasiahlo.

„Prečo si tu?“ spýtam sa jej. Som zvedavá, čo také urobila slečna Dokonalá, že ju poslali do riaditeľne. „Nemôžem uveriť, že ťa poslali k riaditeľovi.“

„Neposlali ma,“ vyprskne Brittany. „Mama ma príde vydzvihnúť skôr, lebo idem k zubárovi.“

Aha. To dáva zmysel. Koniec koncov, prečo by nejaký učiteľ posielal Brittany k riaditeľovi? Všetci ju majú radi.

Zdvihnem zrak a zistím, že Anton počúva náš rozhovor. Na zlomok sekundy sa naše pohľady stretnú, ale potom si pošúcha boľavé líce a odvráti sa. Aspoň nie som jediná, kto robí problémy.

5

TERAZ

CASEY

Skríkнем.

Jasné, že hej. Kto by neskríkol? Vyjde zo mňa niečo, čo znie fakt dosť desivo. O niekoľko krokov cúvnem a takmer zakopnem o posteľ. Sviečka mi vyklízne z ruky a okamžite sa odkotúľa preč. Pozriem na toaletný stolík, v ktorom mám zbraň, a keď znova zdvihnem zrak...

Tvár je preč.

Rozbehnem sa k oknu a srdce mi bije ako zvon. Hľadím do tmavnúceho lesa a hľadám človeka, ktorý mi nakúkal do izby, ale nikoho nevidím. Žiadne tváre ani pohyby.

Nič.

Zostanem pri okne a hľadím na stromy v dialke.

V noci vyzerajú tak strašidelne – po zotmení nechodím do lesa, hoci je to pravdepodobne bezpečné. Veď okrem jediného suseda, ktorý býva asi päť minút odtiaľto, som jediná, kto tu žije. Som ďaleko od civilizácie.

Tak kto mi nakúkal do okna?

Mohol to byť Rudy? To je, samozrejme, moja prvá myšlienka. Nielenže som mu ublížila, ale som ho aj ponížila tým, že som ho zhodila na zem. Hoci ma to uspokojilo, bola to chyba. Rudy je ten typ, ktorý by mi to mohol dlho vyčítať.

Na druhej strane, Rudy nie je hlúpy. Aj keby ma nenávidel, neriskoval by svoj život v nebezpečnej búrke len preto, aby ma vystrašil.

Alebo áno?

Nie, pochybujem. Keby som sa mala stavať, Rudy je teraz určite doma s nohami vyloženými na konferenčnom stolíku a palec mu trčí z veľkej diery na ponožke. (Nemám žiadny dôkaz, ale tuším, že na každej ponožke má aspoň jednu dieru.) Je tu ešte jeden človek, ktorý by to mohol byť, ale pochybujem, že by sa skrýval za chatou.

Možno sa mi to len zdalo.

Naozaj som mala pocit, že za tým oknom niečo bolo, ale v skutočnosti som sa sústredila na sviečku. A vonku sa rýchlo stmieva, takže ledva niečo vidieť. Ešte neleje, ale už silno mrholí. Mohlo to vyvolať ilúziu bielej tváre, ktorá na mňa hľadela?

Zhlboka sa nadýchnem. Čím viac o tom premýšľam, tým viac som presvedčená, že sa mi to len zdalo. Žijem uprostred ničoho a blíži sa búrka. Prečo by sa práve dnes v noci niekto cudzí skrýval pred chatou? Určite nie. Je oveľa pravdepodobnejšie, že svit mesiaca dopadol na okno v zvláštnom uhle a vytvoril dočasný obraz tváre, hoci tam v skutočnosti nikto nebol.

Tá prekliata búrka mi spôsobuje halucinácie.

Kľaknem si na zem a snažím sa vyloviť sviečku spod postele. Po niekoľkých minútach natrafím na valcovitý

predmet. Vytiahnem sviečku a chumáče prachu. Odfúk-
nem ich z nej a postavím ju na parapet.

Hotovo. Som pripravená.

Teraz už len čakať, kým príde tá údajne strašná búrka. Budem robiť to, čo robím každý večer, čítať jednu zo svojich mnohých kníh. Mám ich plné police a raz za pár týždňov sa odveziem do miestnej knižnice oproti obchodu so zmiešaným tovarom a zo desať titulov vymením za iné. Dokážem prečítať jednu knihu za dva dni. Keď som ešte mala televízor, zabudla som, ako rada som čítala. Je to jedna z mnohých výhod mojej dobrovoľnej izolácie.

Nalejem si pohár studenej filtrovanej vody z chladničky. (Neverím vode, ktorá tu tečie, čo je ďalší dôvod, prečo nedokážem žiť úplne mimo civilizácie.) Chystám sa ísť do obývačky po knihu, keď niečo upúta moju pozornosť:

Pohyb pred chatou.

Strach, ktorý sa mi podarilo potlačiť v spálni, sa vráti v plnej sile. Pripomínam si, že nesmiem panikáriť. Som v lese. Nie je nezvyčajné vidieť niečo živé pobeťovať pred chatou. Veď tu žijú zvieratá. Zajace a jelene. Raz som dokonca videla zajaca a jeleňa, ako sa k sebe *túlia*, a hneď som ich pomenovala Bambi a Dupkáč. Žiaľ, nestihla som si ich odfotiť, skôr ako odbehli. Čím chcem povedať, že je tu veľa zvierat a teoreticky nie je nič znepokojivé na tom, keď vidím niečo pohybovať sa za oknom.

Ten pohyb som videla pri kôlni na náradie na kraji pozemku. Hoci som tam predtým videla veľa zajacov, toto rozhodne nebol zajac ani jeleň. Určite to bol človek. A po tom, čo som videla niečo ako tvár v okne mojej izby, je to obzvlášť znepokojujúce.

Čo je v kôlni? Je možné, že... sa tam skrýva človek?

Po chrbte mi prebehnú zimomriavky, až sa mi zježia chlpy na šiji. Nakloním sa k oknu a nazriem do tmavnúcej záhrady. Kvôli môjmu odrazu v skle takmer nič nevidím, ale keď si orámujem tvár rukami, viem rozoznať aspoň kôľňu.

A práve vtedy sa dvere na kôľni zatvoria.

Odskočím od okna a chytím sa okraja drezu. Nieкто tam je. V kôľni sa skrýva votrelec, ktorý čaká, kým si ľahnem do postele a zaspím, a potom vojde dovnútra.

S tlčúcim srdcom ešte raz vykuknem z okna. V kuchyni je len jedno, no je z neho dobrý výhľad na kôľňu. Vnútri nevidím žiadny pohyb. Dvere sa trasú v silnejúcom vetre – nie sú ani zatvorené, ani otvorené.

Určite sa mi to len zdalo. Možno to bola iba kopa rozfúkaných listov, ktoré náhodou vyzerali ako postava. Tá tvár bola len odrazený mesačný svit – som si tým istá. A tie dvere do kôľne sa otvárajú a zatvárajú vo vetre.

Vonku nikto nie je. Nemôže tam byť. Nikto normálny by tam v tomto počasí nebol.

Začínam sa upokojovať, no keď sa ozve neprijemný dunivý zvuk, takmer vyskočím z kože. Tým pohybom pri kôľni som si nebola istá, ale tento zvuk je rozhodne skutočný a ľudský. Nieкто tu je.

A klope mi na dvere.

Obrátim sa tak rýchlo, že prevrhnem pohár s vodou položený pri dreze. Spadne na zem a jasné, že sa rozbije na márne kúsky. Presne po tom netúžite tesne predtým, ako má vypadnúť elektrina. Ešteže som stále obutá.

Tlme nezanadávam a ponáhľam sa k dverám. Mohlo by sa zdať, že keď žijete uprostred ničoho, návštevy sú vzácnosť. A prvých pár mesiacov to tak aj bolo – bola som úplne izolovaná. No keď otvorím dvere, presne viem, koho tam nájdem.

„Ahoj, Lee,“ pozdravím.

Lee Traynor je môj najbližší sused.

Pred šiestimi mesiacmi sa nasťahoval do neďalekej chaty, a hoci sa odtiaľ musí prebýjať hustým porastom, chodí sem oveľa častejšie, ako by som čakala. Aspoň raz týždenne si nájde dôvod, aby mi zaklopal na dvere. Ak sa tvárim, že nie som doma, vráti sa neskôr v ten istý deň.

„Ahoj, Casey.“ Zloží si vlhkú čiapku, pod ktorou má strapaté hnedé vlasy. V druhej ruke má baterku. „Chcel som ťa len skontrolovať pred búrkou.“

Celá sa napnem a odstúpim, aby mohol vojsť. „To si nemusel.“